

Ton (57) was vertegenwoordiger, kreeg Alzheimer en moest toen elke week kleien - Ik werd er gek van maar is nu twee dagdelen per week aan het werk

Je bent eind 50 en je staat nog volop in het leven, als je de diagnose Alzheimer krijgt. Plotseling sta je buiten de maatschappij. Maar je bent te jong om te worden weggestopt in een tehuis voor dementerende ouderen. In Veenendaal hebben ze daar iets op gevonden.

Bron AD - Bernie van Unen 20-05-20

Henk schiet plots vol. Hij kon even niet op zijn leeftijd komen. Pas na hulp van zijn maatje Ton weet hij het weer. Zijn leven staat na de diagnose Alzheimer op zijn kop. De Veenendaler (57) heeft erg veel moeite met zijn beginnende vorm van dementie. Om zijn hersenen te trainen maakt hij veel puzzeltjes, maar na de zoveelste woordzoeker wil hij wel iets anders.

Reddingsboei

Dagbesteding is er bijna niet voor ons. Ik zat bij een dierenkampje, maar daar ben ik gillend weggerend

Henk, Deelnemer dagbesteding voor jonge ouderen

Henk dreigde tussen wal en schip te vallen. De stichting Goed voor Elkaar, die dagbesteding aanbiedt voor oudere dementerenden, gooide een reddingsboei uit. „Deze mensen zijn nog jong en vitaal. Die willen niet tussen ouderen zitten”, vertelt Roelie Struik van de stichting. „Henk en de andere twee deelnemers gaven aan dat ze iets wilden doen. Niet veel later kwam ondernemer Tim Rodenburg met een aanbod om een ruimte in zijn bedrijf beschikbaar te stellen. Door de corona heeft het allemaal een beetje stilgelegen, maar van stilzitten wordt niemand beter. Zeker niet iemand in een dementieproces.”

Henk (voorground), Ton en Ricardo grepen de reddingsboei van de stichting Goed voor Elkaar. „De ellende van deze ziekte is dat je niet merkt dat je het hebt. Dat komt pas veel later.” © William Hoogteyling

Er zijn nu drie mannen die twee dagdelen in de week met hout aan het werk gaan.

Daar maken ze vogelhuisjes en lijsten voor schilderijen. Henk, Ton (beiden 57) en Ricardo (59) zijn blij met het initiatief van Goed voor Elkaar. „We passen eigenlijk nergens”, zegt Henk. „Ik was vertegenwoordiger en op een gegeven moment was er geen werk meer voor me. Dat is zo'n drie jaar geleden. Dan kom je thuis te zitten en vraag je je af wat er nog is. Dagbesteding is er bijna niet voor ons. Ik zat bij een dierenkampje, maar daar ben ik gillend weggerend. Daar zat ik niet op mijn plek, met alle respect voor die mensen (verstandelijk beperkten, red).”

Kleien

Ook Ton had die ervaring. „Iedere dinsdag zaten we te kleien en op donderdag te mozaïeken. En daar kon niet van worden afgeweken. De mensen konden ook niet praten. Ik werd er gek van. Ik werkte bij een leasebedrijf, maar door een herseninfarct kan ik bepaalde dingen niet meer. Dat is nu tien jaar geleden. Ik was supergezond en ineens ging het lampje uit. Ik stond op het voetbalveld. Toen heb ik een beschadiging opgelopen.”

Ricardo was houtbewerker: „Een tijdje na mijn ontslag werd geconstateerd dat ik het heb. Je begint licht dementerend. Het wordt steeds erger. Dat merk ik gewoon. Als ik iets moet doen, een bepaalde opdracht krijg, weet ik niet waar ik moet beginnen. Wat vroeger een normaal klusje was, lukt niet meer. De paadjes in mijn hoofd kruisen elkaar te vaak.”

De paadjes in mijn hoofd kruisen elkaar te vaak

Ricardo, Deelnemer dagbesteding voor jonge ouderen

Confronterend

Henk heeft het nog vaak erg moeilijk. „We hebben het denk ik in een lichte vorm. Maar het is erg confronterend. En het wordt alleen maar erger. Ik ben alleen maar puzzels aan het maken. Alleen maar om de hersens te trainen. Dat helpt en ik ben met woorden bezig. Ik kan weer zinnen maken in plaats van stotterend een verhaal te vertellen. Ik heb gelukkig een hond. Ik loop veel kilometers. Bezig blijven. Daarom is deze dagbesteding zo belangrijk.”

„De ellende van deze ziekte is dat je niet weet dat je het hebt”, zegt Henk. „Dat merk je pas veel later. In het begin weet je het nog niet. De omgeving gaat het merken. Het komt heel erg hard binnen. Ik heb een vrouw die ontzettend lief is en alles voor me doet. Dat doet me veel. Ik mag bijna weer motorrijden, want ik was door deze ziekte mijn rijbewijs kwijtgeraakt. Volgende week doe ik weer een rijtest. Dan mag ik weer rijden. Daar kijk ik erg naar uit.”